**REPUBLIKA SRBIJA**
**PRIVREDNI SUD U BEOGRADU**
**Ulica Masarikova br. 2**
**11000 Beograd**

**P. br. 6325/2023**

**TUŽILAC:** **BELMET HANDELSGESELLSCHAFT GMBH,** ul. Gruberstrasse br. 2-4, Linc, Austrija, matični broj: FN 151556 b, čiji su zakonski zastupnici direktori Tsimafei Zaitsau i Henadzi Cherniakou, a koga zastupa advokat Aleksandar Ristić, iz Beograda, Bulevar Mihaila Pupina br. 6/18 (u daljem tekstu: „***tužilac***“);

**TUŽENI:** **METAL ELEMENT d.o.o. za usluge**, ul. Kuzminečka ulica br. 8, Zagreb, Republika Hrvatska, matični broj: 080794559, čiji je zakonski zastupnik Mario Plazibat, direktor, a koga zastupaju advokat dr Slobodan Doklestić, Marko Repić, Dejan Perić i drugi advokati iz zajedničke advokatske kancelarije Doklestić, Repić i Gajin, ul. Petra Kočića br. 4, Beograd – Vračar, po punomoćju u prilogu (u daljem tekstu: „***Tuženi***“);

**Mario Plazibat**, rođen 24. februara 1972. godine, ul. Barbat 694, Barbat, Hrvatska, državljanin Hrvatske, sa brojem pasoša 203652101.

**Spor radi**: naknade štete
**Vrednost predmeta spora**: 461.238,42 evra tj. 54.046.718,84 dinara
**Primeraka**: 3
**Priloga**: 18 + punomoćje

**IZJAŠNJENJE TUŽENOG NA PREDLOG ZA ODREĐIVANJE PRIVREMENE MERE**

***Uvodna napomena br. 1:*** *U skladu sa članom 298 stavom 3 ZPP-a, Tuženi određuje punomoćnike navedene u punomoćju iz priloga ovog podneska ujedno i za punomoćnike za prijem pismena.*

***Uvodna napomena br. 2:*** *Prema saznanju Tuženog, tuženom drugog reda – Mariu Plazibatu, još uvek nije uručena Tužba sa prilozima, usled čega i predmetna parnica ne teče još uvek u smislu člana 203 stav 1 ZPP-a. Ipak, opreza radi, Tuženi se ovim putem izjašnjava na zahtev tužioca u skladu sa rešenjem naslovnog suda kako je to navedeno ispod.*

Postupajući po rešenju Privrednog suda u Beogradu u ovom predmetu od 25.12.2023. godine, tuženo privredno društvo „METAL ELEMENT d.o.o. za usluge“ se ovim putem izjašnjava na predlog tužioca za

određivanje privremene mere iz tužbe tužioca od 19.12.2023. godine (u daljem tekstu: „***Tužba***“), a kojom privremenom merom bi se zabranilo Tuženom da otuđi, odnosno na bilo koji način optereti svoj udeo koji predstavlja 49% osnovnog kapitala društva „Belmet društvo sa ograničenom odgovornošću za trgovinu i usluge Beograd – Novi Beograd“.

Tuženi će u ovom podnesku svoje izjašnjenje ograničiti na argumente i dokaze koji su od značaja za odlučivanje suda o predlogu za određivanje privremene mere, dok će se Tuženi na ostale navode tužioca iz Tužbe izjasniti u za to ostavljenom roku od 30 dana od dana prijema Tužbe.

## I. Tuženi ne prihvata nadležnost sudova Republike Srbije za rešavanje u ovoj pravnoj stvari, a posledično ni nadležnost Privrednog suda u Beogradu.

U tački 2. Tužbe tužilac daje argumente na kojima temelji svoj stav da su za rešavanje ove pravne stvari nadležni sudovi Republike Srbije, preciznije Privredni sud u Beogradu. Ti navodi se ne mogu prihvatiti kao osnovani.

Najpre, kako i iz same Tužbe proizlazi, tužilac svoj tužbeni zahtev temelji na odredbi člana 78 ZPD-a (tačka 1.2 Tužbe), odnosno na **vanugovornoj** odgovornosti tuženih za navodnu materijalnu štetu koju su tuženi prouzrokovali tužiocu svojim postupcima. U skladu sa tim, a radi utvrđivanja da li je sud Republike Srbije nadležan da odlučuje u ovoj pravnoj stvari ili ne, mora se primeniti odredba člana 53 Zakona o rešavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja (u daljem tekstu: „**Zakon**“), koja odredba, **eksplicitno i na poseban način**, propisuje uslove za zasnivanje nadležnosti sudova Republike Srbije u sporovima o vanugovornoj odgovornosti za štetu.

Čitajući tekst člana 53 Zakona, može se zaključiti da nadležnost sudova Republike Srbije u sporovima o vanugovornoj odgovornosti za štetu postoji ako:

- ta nadležnost postoji po odredbi člana 46 Zakona – što nije slučaj jer nijedna parnična stranka nema svoje prebivalište, boravište ili sedište na teritoriji Republike Srbije; ili
- ta nadležnost postoji po odredbama članova od 50 do 52 Zakona – što takođe nije slučaj jer nadležnost u ovoj stvari ne zavisi od pristanka tuženih, parnične stranke nisu lica bez državljanstva, niti su državljani Republike Srbije koji rade u inostranstvu; ili
- ako je šteta nastala na teritoriji Republike Srbije – što, suprotno navodima tužioca iz Tužbe, takođe nije slučaj. Naime, **mesto nastanka štete je mesto gde su nastupile posledice štetne radnje**, tj. u ovom konkretnom slučaju to bi mogla da bude samo Republika Austrija (naravno pod uslovom kada bi sud našao da je tužbeni zahtev tužioca osnovan), kao mesto osnivanja i sedišta tužioca. Nikakva šteta za tužioca nije nastupila na teritoriji Republike Srbije. Navedeni stav je više puta potvrđen i u praksi, a Tuženi ovom prilikom dostavlja samo deo presude Apelacionog suda u Beogradu iz predmeta Gž4 115/2019 od 6.2.2020. godine.

**Dokaz:** deo presude Apelacionog suda u Beogradu iz predmeta Gž4 115/2019 od 6.2.2020. godine (***Dokaz br. 1***).

**Dakle, primenom člana 53 Zakona se ne može uspostaviti nadležnost sudova Republike Srbije za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari**.

Nadalje, pored pozivanja na član 53 Zakona, tužilac u tački 2.1 podtački b) se poziva i na odredbu člana 54 Zakona, te ističe kako Tuženi ima imovinu na teritoriji Republike Srbije u vidu udela u privrednom društvu „Belmet društvo sa ograničenom odgovornošću za trgovinu i usluge Beograd – Novi Beograd" (u daljem tekstu: „**Društvo**"), te se član 54 Zakona može primeniti u ovoj konkretnoj situaciji s obzirom da je u Tužbi sadržan imovinskopravni zahtev za naknadu štete.

Suprotno tome, Tuženi ističe da se član 54 Zakona ne može primeniti u ovoj konkretnoj situaciji, a imajući u vidu da je konkretna situacija **eksplicitno i na pojedinačni način** uređena članom 53 Zakona, te se na istu situaciju ne može primeniti odredba koja na **opšti način** uređuje sve druge sporove o imovinskopravnim zahtevima. Dakle, primenom opšteg principa da **pojedinačna odredba isključuje primenu opšte odredbe**, jasno je da se odredba člana 54 Zakona ne može primeniti u konkretnoj situaciji kada istu već uređuje odredba člana 53 Zakona na pojedinačni način.

Nemogućnost primene člana 54 Zakona na ovu konkretnu situaciju je još jasnija u odnosu na tuženog Maria Plazibata koji čak nema ni imovinu na teritoriji Republike Srbije.

Na kraju, nadležnost sudova Republike Srbije u odnosu na tužene se ne može zasnivati ni na materijalnom suparničarstvu tuženih, a iz razloga što član 46 stav 4 Zakona za tu situaciju postavlja uslov da barem jedan od njih ima prebivalište, odnosno sedište u Republici Srbiji, što u ovoj konkretnoj situaciji nije slučaj.

Naravno, s obzirom da se u ovoj pravnoj stvari nadležnost sudova Republike Srbije ne može ustanoviti na osnovu odredbi Zakona (kako je to objašnjeno iznad), to ne može doći ni do primene odredbi ZPP-a, ZPD-a ili Zakona o uređenju sudova kojima se bliže određuje stvarna i mesna nadležnost sudova, a na koje odredbe se tužilac takođe poziva u tački 2.1 Tužbe.

Imajući sve navedeno u vidu, **Tuženi predlaže naslovnom sudu da se proglasi nenadležnim u ovoj pravnoj stvari i odbaci Tužbu u celosti, a naravno posledično tome i predlog za određivanje privremene mere**.

**II. Ukoliko postupajući sud ipak nađe da je nadležan za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari, Tuženi ističe da su navodi tužioca iz Tužbe u celosti neosnovani, nikakva šteta na strani tužioca nije nastupila, ne postoji nikakva odgovornost niti dugovanje na strani tuženih prema tužiocu, pa se samim tim ne može ni zaključiti da je tužilac svoje potraživanje iz Tužbe učinio verovatnim, niti da postoji opasnost po potraživanje. Takođe, iz tih razloga, Tuženi u celosti**

**osporava Tužbu, postavljeni tužbeni zahtev, kao i predlog tužioca da se odredi privremena mera kako je to navedeno u Tužbi, te predlaže sudu da ih odbije kao neosnovane.**

U skladu sa članom 449 Zakona o izvršenju i obezbeđenju, privremenom merom obezbeđuje se novčano ili nenovčano potraživanje čije postojanje izvršni poverilac **učini verovatnim,** a da pritom mora kumulativno biti ispunjen i drugi uslov za određivanje privremene mere u vidu opasnosti po potraživanje. U konkretnom slučaju **nije ispunjen nijedan od dva kumulativno postavljena uslova za određivanje privremene mere.**

Naravno, pitanje postojanja, odnosno osnovanosti potraživanja tužioca iz postavljenog tužbenog zahteva će biti predmet glavne rasprave, te će se Tuženi u odgovoru na Tužbu detaljnije izjasniti na sve navode tužioca iz Tužbe, dok sada, za potrebe odlučivanja suda o predlogu za određivanje privremene mere, Tuženi ističe samo najbitnije argumente koji jasno pokazuju da su navodi tužioca iz Tužbe neosnovani, a potraživanje za čije obezbeđenje se traži određivanje privremene mere nije učinjeno ni verovatnim.

S tim u vezi, a ukoliko bi se sumirali svi navodi tužioca iz Tužbe, moglo bi se reći da tužilac svoj tužbeni zahtev zasniva na isplatama dividendi učinjenim od strane Društva Tuženom, te na isplatama naknada po osnovu ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji koji su zaključeni između Društva i Tuženog. U tom smislu, a radi lakšeg razumevanja cele situacije, i Tuženi će izneti svoje argumente odvojeno za svaku od te dve teme.

## IIa. Isplata dividende

**Isplata dividende od strane Društva Tuženom posledica je međusobnog dogovora članova Društva, te je na ove radnje g. Mario Plazibat, kao direktor Društva, bio ovlašćen i od strane tužioca.**

Konkretno, na sednici skupštine Društva, održane dana 25. avgusta 2022. godine, na kojoj su bili prisutni g. Walter Ortner, kao predstavnik tužioca, g. Mario Plazibat, kao predstavnik Tuženog i ujedno kao predsednik skupštine Društva, te g. Tomislav Smrekar, kao lice prisutno po pozivu, doneta je odluka o daljem načinu funkcionisanja Društva sa krajnjim ciljem prenosa udela u Društvu Tuženog na austrijsko društvo "Athor Holding" u vlasništvu g. Walter Ortner-a, čime bi Tuženi izašao iz Društva. Sa tim krajnjim ciljem dogovorene su i prethodne radnje koje se moraju ispuniti i to:

(i) **Društvo će izvršiti isplatu dodatnih uplata tužiocu do 31.08.2022. godine u iznosu od 700.000,00 EUR;**

(ii) **Društvo će svojim članovima isplatiti dividendu iz dobiti Društva iz prethodnih godina (2019, 2020. i 2021. godine) u ukupnom bruto iznosu od 134.858.933,13 RSD srazmerno njihovim vlasničkim udelima u Društvu (51%/49%)**. Isplata dobiti članovima Društva može se izvršiti sukcesivno kroz više tranši i tako da se inicijalno izvrši u srazmeri 65/35 u korist Tuženog, a s obzirom da je dogovoreno da Tuženi izađe iz Društva prenosom svog udela u Društvu na privredno društvo „Athor Holding" iz Austrije. Nakon toga, isplatiće se i tužilac u

celosti, tako da ukupne isplate Društva članovima budu u srazmeri sa njihovim vlasničkim udelima u Društvu;

(iii) **<u>Društvo će svojim članovima isplatiti dividendu iz dobiti Društva za 2022. godinu</u>** na isti način kao i za prethodni period (iz tačke (ii)), i to ili na temelju preliminarnih rezultata kao međudividendu na osnovu odluke direktora Društva ili po završetku poslovne godine na temelju konačnih poslovnih rezultata;

(iv) zalihe Društva se moraju rasprodati što pre.

**Dokaz:** Zapisnik sa sednice skupštine Društva održane dana 25. avgusta 2022. godine (***Dokaz br. 2***);

**Dokaz:** Saslušanje Maria Plazibata na okolnost postojanja međusobnog dogovora članova Društva u vezi sa isplatom dividendi članovima Društva za 2019, 2020, 2021. i 2022. godinu, koga pozvati preko adrese navedene u uvodu ovog podneska;

**Dokaz:** Saslušanje Tomislava Smrekara na okolnost postojanja međusobnog dogovora članova Društva u vezi sa isplatom dividendi članovima Društva za 2019, 2020, 2021. i 2022. godinu, koga pozvati preko adrese Ulica Marina Držića br. 18, 44000 Sisak, Republika Hrvatska.

Da je navedeno tačno, potvrđuje i mejl g. Maria Plazibata od dana 26. avgusta 2022. godine, upućen Walter Ortner-u i Henadzi Cherniakou-u, u kome su detaljno navedene prethodno dogovorene radnje.

Nakon toga, i to dana 30. avgusta 2022. godine, g. Henadzi Cherniakou je poslao mejl, u kome je, u ime i za račun tužioca, potvrdio donete odluke i dogovorene radnje, stavljajući potpis na mejl gospodina Plazibata od dana 26. avgusta 2022. godine.

**Dokaz:** Mejl Maria Plazibata upućen Walter Ortner-u i Henadzi Cherniakou-u od dana 26. avgusta 2022. godine (***Dokaz br. 3***);

**Dokaz:** Mejl Henadzi Cherniakou-a od 30.08.2022. godine sa potvrdom dogovorenog, sa prilogom potpisanog i potvrđenog dogovora iz mejla Maria Plazibata od 26.08.2022. godine (***Dokaz br. 3***).

**Po donošenju gore navedenih odluka od strane članova Društva, krenulo se i sa realizacijom istih. S tim u vezi, ono što je bitno napomenuti, a što tužilac apsolutno zanemaruje, jeste činjenica da je Društvo, izvršavajući upravo prethodno postignut dogovor članova Društva, dana 29. avgusta izvršio povraćaj dodatnih uplata tužiocu u iznosu od 700.000,00 EUR. Dakle, Društvo (konkretno, direktor Društva g. Mario Plazibat) je postupilo po postignutom dogovorom članova Društva, te je izvršio prvi korak - uplatu navedenog iznosa tužiocu.**

Predstavnici tužioca su uredno primili navedeni iznos, dajući pritom instrukcije za plaćanje Društvu.

**Dokaz:** Mejl komunikacija prokuriste Društva, gospođe Gordane Bulić, od dana 29. avgusta 2022. godine, upućena predstavnicima tužioca, sa potvrdom tužioca o prijemu iznosa od 700.000,00 EUR na račun tužioca od dana 31. avgusta 2022. godine (***Dokaz br. 4***).

**Nadalje, nakon realizacije prve odluke donete na skupštini Društva dana 25. avgusta 2022. godine, pristupilo se realizaciji druge donete odluke pa je tako g. Mario Plazibat, kao lice ovlašćeno od strane skupštine Društva i kao tada jedini direktor Društva, samo formalno i za računovodstvene svrhe i svrhe transfera novca u inostranstvo potpisao već donete odluke o isplati dividende Tuženom.**

Da će početi sa realizacijom isplata dividendi po ranije donetoj odluci, g. Mario Plazibat je uredno obavestio tužioca 9. februara 2023. godine, te od tužioca zatražio dostavljanje potvrde o rezidentnosti, a kako bi se izbeglo dvostruko oporezivanje dividende koja se imala isplatiti tužiocu. Tužilac se naravno nije tome usprotivio već od g. Plazibata tražio dodatne podatke u vezi sa potvrdom o rezidentnosti, te je dogovoreni redosled koraka nastavljen prema dogovoru.

**Dokaz:** Mejl g. Maria Plazibata od 9. februara 2023. godine upućen zastupnicima tužioca, sa odgovorom tužioca od istog dana (***Dokaz br. 5***).

**Dakle, nije se radilo o neovlašćenim isplatama dividende, kako to tužilac pokušava uporno da predstavi, nego o isplatama koje su prethodno detaljno dogovorene, i za čije radnje je Društvo, odnosno g. Mario Plazibat, kao direktor Društva, imao saglasnost i drugog člana Društva, odnosno tužioca.**

Pored svega gore navedenog, i ponašanje i komunikacija članova Društva koja je usledila nakon isplata dividendi Tuženom od strane Društva (tokom februara i marta 2023. godine), pokazuje da je tužilac sve vreme bio **upoznat i saglasan** sa tim isplatama, njihovom dinamikom i dogovorom postignutim na sednici skupštine Društva održane dana 25. avgusta 2022. godine.

Tako je, na primer, zastupnik tužioca – Tsimafei Zaitsau, mejlom od 31. marta 2023. godine potvrdio dalje korake u realizaciji izlaska Tuženog iz Društva, i to: promena sedišta Društva – što je učinjeno 26. aprila 2023. godine, dogovori sa zaposlenima u pogledu njihovog budućeg angažovanja u Društvu i eventualnog prelaska kod novog poslodavca – privrednog društva „Alfa Steel d.o.o. Beograd“, povraćaj više uplaćenog poreza, način na koji će se vratiti pozajmica Beloruskoj banci za obnovu i razvoj, itd. Takođe, navedenim mejlom je zastupnik tužioca potvrdio i da će **dividenda tužiocu biti isplaćena tek po pribavljanju potvrde o rezidentnosti koja je tražena od strane g. Maria Plazibata u mejlu od 9. februara 2023. godine.** Na kraju, ali ne i najmanje važno, zastupnik tužioca moli g. Maria Plazibata da i pored ostavke koju je dao 16. marta 2023. godine, nastavi da bude partner tužioca i pomogne tužiocu pri realizaciji daljih dogovorenih koraka. U duhu savesnosti i poštenja i dobrih odnosa sa tužiocem, g. Mario Plazibat taj poziv i prihvata, te ponovo biva biran za direktora Društva, ovoga puta zajedno sa g. Tsimafei Zaitsau-om.

**Dokaz:** Mejl Tsimafei Zaitsau-a od 31. marta 2023. godine (***Dokaz br. 6***);

**Dokaz:** Rešenje APR-a BD 37954/2023 od 26.04.2023. godine (***Dokaz br. 7***);

**Dokaz:** Rešenje APR-a BD 48023/2023 od 25.05.2023. godine (***Dokaz br. 8***).

U vezi sa daljom realizacijom postignutog dogovora, tužilac dana 5. maja 2023. godine potpisuje i sporazum u kome taksativno navodi sve radnje koje se imaju sprovesti u daljem toku postupka, naravno ne navodeći isplatu dividendi Tuženom, znajući da je taj korak već završen, već je fokus sada na isplati dividendi i ostalih dugovanja Društva isključivo prema tužiocu.

**Dokaz:** Sporazum od 5. maja 2023. godine (***Dokaz br. 9***).

Nadalje, delujući prema postignutom dogovoru, a sada i sa direktorom koga je tužilac imenovao i koji je nesporno imao uvid u celokupnu poslovnu dokumentaciju Društva, a naročito u podatke o dividendi koja je ranije isplaćena Tuženom, nakon prijema potvrde o rezidentnosti za tužioca potpisuju se dana 14.06.2023. godine i odluke o isplatama dividendi za 2019, 2020, 2021 i 2022. godinu **tužiocu**, koje su potpisane od strane **tadašnjih direktora Društva**, g. Maria Plazibata i Tsimafei Zaitsau-a, odnosno **po istom principu kao i gore navedene odluke o isplati dividendi Tuženom**. Dakle, jasno je da je među članovima Društva postojala ustaljena praksa oko načina isplate dividendi, prema kojoj je bilo dovoljno da, nakon što članovi donesu odluku o isplati dividende ista bude i isplaćena na osnovu pisane odluke koju **samo formalno i za računovodstvene svrhe i svrhe transfera novca u inostranstvo** potpiše(u) direktor(i) Društva.

**Dokaz:** Odluke Društva o isplati dividendi tužiocu za 2019, 2020, 2021. i 2022. godinu (***Dokaz br. 10***).

Na osnovu gore navedenih odluka, tužiocu od strane Društva biva delimično isplaćena dividenda u iznosu od 143,055.02 EUR, dok je ostatak iznosa dividende imao da se isplati od prihoda koje Društvo ostvari u budućem periodu (prodajom zaliha i dr.).

**Dokaz:** Izvod br. 8 sa poslovnog računa Društva od 30.06.2023. godine (***Dokaz br. 11***);

**Dokaz:** Mejl Tsimafei Zaitsau-a od 13. juna 2023. godine (***Dokaz br. 12***).

Imajući sve napred navedeno u vidu, može se nesporno zaključiti da g. Mario Plazibat, kao direktor Društva, ali i kao zastupnik Tuženog, ništa nije radio samoinicijativno i na štetu Društva i/ili tužioca, već upravo suprotno, u skladu sa dogovorom koji je postignut između članova Društva. Umesto da se postignuti dogovor članova Društva sprovede u celosti kako je dogovoreno, što bi na kraju rezultiralo i izlaskom Tuženog iz Društva (uključujući i likvidaciju Društva), tužilac u avgustu mesecu 2023. godine odustaje od inicijalnog dogovora i predlaže njegove izmene. Suočen sa odbijanjem tih izmena od strane Tuženog, tužilac veštački kreira krizu odlučivanja u Društvu započinjanjem neosnovanih optužbi na račun Tuženog i g. Maria Plazibata, a što je kulminiralo ostavkom g. Tsimafei Zaitsau-a sa mesta drugog direktora Društva dana 19. decembra 2023. godine i odbijanjem tužioca da imenuje novog direktora Društva sve do danas.

Tužbom u ovom postupku tužilac zapravo pokušava da na osnovu svog nesavesnog ponašanja, kojim se krše i osnovne fiducijarne dužnosti koje svaki član privrednog društva ima prema društvu, izdejstvuje ekonomsku korist iz poslovanja Društva protivno dogovoru koji je ranije postignut sa Tuženim, kao drugim članom Društva. Jasno je da takvom ponašanju ne treba pružiti pravnu zaštitu.

## IIb. Ugovori o poslovno-tehničkoj saradnji

**Kao i u slučaju isplate dividendi Tuženom od strane Društva (kako je to detaljno objašnjeno u delu IIa. iznad), Tuženi ističe da su i Ugovori o poslovno – tehničkoj saradnji između Društva i Tuženog zaključeni na osnovu saglasnosti/odluke tužioca. Dakle, kao i po pitanju isplate dividendi Tuženom, tužilac iznošenjem netačnih i neutemeljenih tvrdnji pokušava da prikaže kao da je Društvo, odnosno g. Mario Plazibat, sve vreme vodio poslovanje Društva samostalno, bez bilo kakvog dogovora i saglasnosti tužioca, kako bi tobože za sebe i Tuženog pribavio imovinsku korist, protivno zakonu, što je apsolutno netačno, a za šta postoje i dokazi koji navedeno potvrđuju.**

Suprotno navedenom, g. Mario Plazibat je postupao u svemu u skladu sa propisima, kao i saglasnostima dobijenim od drugog člana Društva, odnosno tužioca, te je u skladu sa postignutim dogovorom i dobijenim saglasnostima zaključio, kao zastupnik Društva, Ugovore o poslovno-tehničkoj saradnji sa Tuženim.

**Navedeno najpre potvrđuje Odluka tužioca od dana 15. aprila 2017. godine. U navedenoj odluci jasno se konstatuje da je Mario Plazibat dostavio tužiocu obaveštenje o postojanju ličnog interesa u slučaju zaključenja Ugovora o poslovnoj-tehničkoj saradnji, te da je nakon razmatranja obaveštenja i razloga za zaključenje doneta odluka kojom se od strane tužioca odobrava zaključenje navedenog ugovora.**

**Dokaz:** Odluka od dana 15. aprila 2017. godine (***Dokaz br. 13***).

Dakle, iz prethodno navedenog je jasna zamena teza kojom se tužilac u Tužbi neprestano služi, pokušavajući da prikaže sudu kako navodno nije imao saznanje o zaključenim Ugovorima o poslovno-tehničkoj saradnji.

Nadalje, pored gore navedene odluke od 15. aprila 2017. godine kojom je odobren Ugovor o poslovno-tehničkoj saradnji od 14.04.2017. godine, i preostala dva Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji su odobreni od strane tužioca. Naime, dana 13.12.2017. godine je održana sednica skupštine Društva sa jedinom tačkom dnevnog reda u vezi sa odobrenjem Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji koji je kasnije i zaključen dana 14.01.2018. godine, dok je slična takva sednica skupštine Društva održana dana 24.07.2020. godine na kojoj je odobren Ugovor o poslovno-tehničkoj saradnji od 01.07.2020. godine.

**Dokaz:** Zapisnik sa sednice od dana 13. decembra 2017. godine (***Dokaz br. 14***);

**Dokaz:** Zapisnik sa sednice od dana 24. jula 2020. godine (***Dokaz br. 15***).

Bitno je istaći i da je na sednici skupštine Društva održanoj dana 24. jula 2020. godine doneta i odluka o odobravanju Ugovora o partnerstvu („Partnership Agreement“) između Društva i privrednog društva „Greenwood-industry GmbH“, a s obzirom da je g. Henadzi Cherniakou imao lični interes u tom ugovoru.

**Dokaz:** Ugovor o partnerstvu od dana 1. jula 2020. godine (***Dokaz br. 16***).

Naravno, o svemu gore navedenom, u slučaju da sud to proceni kao potrebno, Tuženi predlaže i saslušanje sledećih svedoka:

**Dokaz:** Saslušanje Maria Plazibata na okolnost zaključenih Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji i dobijanju saglasnosti na iste, koga pozvati preko adrese navedene u uvodu ovog podneska;

**Dokaz:** Saslušanje Tomislava Smrekara na okolnost zaključenih Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji i dobijanju saglasnosti na iste, koga pozvati preko adrese Ulica Marina Držića br. 18, 44000 Sisak, Republika Hrvatska;

**Dokaz:** Saslušanje Željka Boljkovca na okolnost zaključenih Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji i dobijanju saglasnosti na iste, koga pozvati preko adrese Ulica zagrebačka br. 19, 44330 Brestača, Republika Hrvatska.

**Dakle, dokazi koje je Tuženi na ovom mestu dostavio pokazuju ne samo da je tužilac o istima imao saznanje, nego da su Ugovori o poslovno-tehničkoj saradnji i zaključeni upravo na osnovu saglasnosti tužioca. S tim u vezi, jasno je da nema reči o bilo kakvoj višegodišnjoj zloupotrebi finansijskih sredstava i imovine Društva od strane g. Maria Plazibata i Tuženog, kako to neosnovano tvrdi tužilac u Tužbi.**

Takođe, pored svega gore navedenog, treba imati u vidu i da je tužilac, sve do finansijskog izveštaja za 2023. godinu, **bez bilo kakvih primedbi usvajao redovne godišnje finansijske izveštaje Društva**, a u kojim izveštajima su naravno bile uključene i isplate koje su vršene od strane Društva Tuženom. Pored redovnih godišnjih finansijskih izveštaja, tužiocu su bili dostavljeni i **izveštaji nezavisnog revizora** za 2019, 2020, 2021. i 2022. godinu, koji su takođe sadržali informaciju o plaćanjima Društva prema Tuženom Metal Element-u.

**Dokaz:** Izveštaji nezavisnog revizora za 2019. (videti stranu br. 38), 2020. (videti stranu br. 39), 2021. (videti stranu br. 36) i 2022. godinu (videti stranu br. 35), sa saglasnošću g. Tsimafei Zaitsau-a (***Dokaz br. 17***).

Pored navedenog, za potrebe Beloruske banke za obnovu i razvoj su rađeni i tzv. *due diligence* izveštaji o Društvu, koji su naravno takođe bili dostupni svakom članu Društva (a naročito tužiocu pošto je on bio

nadležan za sve radnje u vezi sa tim poslom) i u kojima se takođe pominju Ugovori o poslovno-tehničkoj saradnji.

**Dokaz:** Uvod *due diligence* izveštaja od 24.09.2020. godine i strana br. 25 istog (***Dokaz br. 18***).

Na kraju, čak i da se zanemare gore navedeni pisani dokazi, **punih 6 godina** je između Društva i Tuženog postojao Ugovor o poslovno-tehničkoj saradnji na osnovu kog je Društvo, na mesečnom nivou, plaćao Tuženom usluge iz tog ugovora, pa je i logički nemoguće da tužilac nije znao za postojanje tih ugovora kada je apsolutno imao celokupnu kontrolu, kao i Tuženi, nad finansijskim tokovima tuženog i vodio poslovanje tuženog zajedno sa Tuženim.

********

Dakle, imajući u vidu sve gorenavedeno, jasno se može zaključiti da je tužilac itekako znao i dao svoju saglasnost na način i dinamiku isplate dividendi do strane Društva članovima Društva, kao i na zaključenje Ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji. Posledično, u postupcima g. Maria Plazibata, a samim tim ni Tuženog, nije postojala nikakva nesavesnost, protivzakonitost, nepažnja ili delovanje protivno interesima tužioca, već je g. Mario Plazibat, kao direktor Društva, zapravo samo realizovao odluke koje su donete od strane tužioca i Tuženog kao članova Društva. Usled toga, jasno je da ni na strani g. Maria Plazibata, niti na strani Tuženog, ne može postojati bilo koja odgovornost prema tužiocu, **a samim tim se ne može ni doći do zaključka da je tužilac svoje potraživanje iz Tužbe učinio verovatnim**.

Pored toga, za određivanje predložene privremene mere je nužno da se ispuni i drugi kumulativno postavljeni uslov, odnosno mora se učiniti verovatnim da će bez privremene mere Tuženi osujetiti ili znatno otežati naplatu potraživanja time što će svoju imovinu ili sredstva otuđiti, prikriti ili na drugi način njima raspolagati (**opasnost po potraživanje**). Jasno je da ni ovo nije slučaj, s obzirom da Tuženi nijednom svojom radnjom nije iskazao nameru da raspolaže bilo kojom svojom imovinom ili sredstvima, bilo da se oni nalaze u Republici Hrvatskoj ili Republici Srbiji. **O tome ni tužilac uz Tužbu nije dostavio nijedan jedini dokaz već samo iznosi paušalne navode i iznosi nelogične zaključke** (na primer, da je očigledno da postoji opasnost da će, bez privremene mere, Tuženi osujetiti ili znatno otežati naplatu potraživanja time što će svoju imovinu ili sredstva otuđiti, prikriti ili na drugi način istima raspolagati, samo iz razloga što Tuženi od imovine u Republici Srbiji poseduje samo udeo u Društvu).

Dakle, **ne postoji nijedna radnja Tuženog, niti bilo koji dokaz da Tuženi namerava da raspolaže bilo kojom svojom imovinom, bez obzira gde se ona nalazi, pa tako ni tužilac nije učinio verovatnim postojanje opasnosti po potraživanje.**

Nadalje, u vezi sa pozivanjem tužioca na mogućnost primene člana 449 stav 5 Zakona o izvršenju i obezbeđenju u ovoj situaciji, jasno je da se ni sa pravne ni sa logičke strane ne može prihvatiti zaključak tužioca da **uspostavljanje tereta na imovini Tuženog neće prouzrokovati štetu za Tuženog, štaviše da i Tuženom to ide u korist**.

Takođe, Tuženi ističe i da se pred Privrednim sudom u Beogradu trenutno vodi parnični postupak pod brojem **P. br. 1782/2024**, koji postupak je iniciran od stane tužioca protiv Društva, a u kom postupku je tužilac postavio tužbeni zahtev da se Društvo likvidira. Jasno je dakle da su navodi tužioca iz Tužbe kako je bitno očuvati udeo Tuženog u Društvu neosnovani i dijametralno suprotni zahtevima tužioca iz gore navedenog postupka.

**Dokaz:** Uvid u predmet Privrednog suda u Beogradu P. br. 1782/2024.

Na kraju, u vezi sa navodima tužioca da je jasno da bi potraživanje trebalo ispuniti u inostranstvu, s obzirom da je tužilac iz Republike Austrije, a tuženi iz Republike Hrvatske, Tuženi najpre ističe da je to još jedna potvrda navedenom u odeljku I. ovog podneska - da sudovi Republike Srbije ne mogu biti nadležni za rešavanje ove pravne stvari, a s obzirom da Republika Srbija **ni na koji način ne može biti zainteresovana za rešavanje pitanja vanugovorne odgovornosti između dva strana lica**. Umesto toga, a s obzirom da su i tužilac i Tuženi entiteti sa teritorije Evropske Unije, to bi ovaj spor trebalo rešavati unutar Evropske Unije. Ukoliko bi se zauzeo drugačiji stav suda po ovom pitanju, došlo bi se do zaključka da svako strano lice, koje se pojavljuje kao tužilac/poverilac u parničnom postupku u Srbiji automatski ispunjava uslov postojanja opasnosti po potraživanje, jer se svako potraživanje prema njemu mora ispunjavati u inostranstvu, što svakako nije bila intencija srpskog zakonodavca.

Kako se privremenom merom potraživanje ne ostvaruje, već obezbeđuje od nemogućnosti ispunjenja ili otežanog ispunjenja ukoliko se radi o potraživanju u opasnosti, Tuženi ističe da u konkretnom slučaju ne postoji nijedan dokaz da bi eventualno potraživanje tužioca prema Tuženom bilo u opasnosti, a naročito imajući u vidu i okolnost da Tuženi poseduje i udeo u Društvu na teritoriji Republike Srbije pa ni eventualni postupak prinudnog izvršenja ne bi morao da se vodi u inostranstvu.

**Iz svega iznetog, Tuženi predlaže sudu da odbije kao neosnovan zahtev tužioca za određivanje privremene mere koji je postavljen u Tužbi.**

**Troškovnik**:

- Sastav obrazloženog podneska: 77.069,00 dinara;
- Sudske takse po odmerenju suda.

U Beogradu, dana 11.07.2025. godine.

**Za Tuženog**

АДВОКАТ
Дејан Д. Перић
БЕОГРАД, Петра Кочића 4

**Dejan Perić, advokat**